Чи Ви шануєте мільйони українських жертв комуно-московського голодоморства 50 років тому? Чи Ви засуджуєте їхніх катів?

Докажіть це участю у Меморіяльній програмі у Вашінґтоні в неділю, 2-го жовтня!

Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda"
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XC Ч. 187. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 1-го ЖОВТНЯ 1983 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, OCTOBER 1, 1983 No. 187. VOL. XC.

„Чикаґо Сан-Таймс" містить статтю д-ра М. Куропася про Великий голод

Чикаґо, Ілл. — У щоденнику „Чикаґо Сан Таймс" з дня 22-го вересня ц.р. появилася довша стаття пера д-ра Мирона Куропася під промовистим заголовком „Незабаром забудемо зістрілення совєтами літака, так як ми забули винищення українців".

Автор підкреслює, що тепер кілька тижнів після трагічної події, жахливість загибелі 269-ох невинних людей вже тратить на сенсаційності, ЗСА будуть далі продавати збіжжя Совєтському Союзові, а прихильники миру будуть далі переводити свої демонстрації, і так незабаром забудеться ще один злочин Москви.

Далі він стверджує, що історія повторяється, та подає обширно історію Великого голоду в Украні у 1932-33 роках і реакцію західнього світу на цей нечуваний злочин. Він цитує голоси західніх журналістів на цю тему, як і реакцію західних урядів, які старалися зменшити та злегковажити цей нечуваний в історії штучно викликаний голодомор, а то і сумнівалися в його існуванні.

Історія повторилася подібно і в Другій світовій війні та після неї, коли західні переможці видали в руки совєтських властей тисячі втікачів з „большевицького раю".

Д-р М. Куропась уважає, що наслідник Сталіна Юрій Андропов знає добре, що історія та час є його союзниками. Він знає, що незалежно від того, на який злочин сьогодні дозволить він та його уряд, завтра один жест у напрямі замирення втихомирить цілий світ, який так панічно боїться війни.

„Надії на мир у майбутньому постійно затемнюють лекції історичного минулого", — пише автор, — але за твердженням психоаналітика Бруно Беттелгайма — відкинення реалізму є найбільше невідповідним способом оборони, бо він залишає особу на дошкульний удар якраз з боку лиха, від якого людина намагається рятуватися.

Закінчує свою статтю д-р М. Куропась ствердженням, що сьогодні совєтські провідники не є божевільні. Вони поступають лише так, як їхні попередники.

Натомість „дехто з нас є божевільним, коли вірить, що маршувати зі закликами до миру в ЗСА змінить кремлівські бестії на лагідних метеликів".

МЕМОРІЯЛЬНИЙ ТИЖДЕНЬ У ВАШІНҐТОНІ ЗАКІНЧИТЬСЯ ВЕЛИКОЮ МАНІФЕСТАЦІЄЮ 2-ГО ЖОВТНЯ

Вашінґтон. — Два молоді священики Української Католицької Церкви вирішили по своєму вшанувати і спом'янути, а головно закріпити в думках багатьох американських громадян понад сім мільйонів жертв Великого голоду в Україні, які померли від зумисне зорганізованого Москвою голоду в 1932-33 роках.

Отці Петро Ґаладза, Іван Шеп з Лютеранської церкви і Тарас Лончина, роздавали тут на сходах Капітолю летючки й інший інформативний матеріял про Великий голод в Україні в рамках програми Меморіяльного Тижня, який проходив тут від 26-го вересня до 1-го жовтня і який закінчиться великою Меморіяльною маніфестацією в неділю, 2-го жовтня.

До священиків підійшли два осібняки, як пізніше виказалося совєтські „журналісти", кореспонденти пресового агентства ТАСС, і почали не тільки фотографувати згаданих Отців, але брати їхні розмови з прохожими на відеоплівку. Отець П. Ґаладза підійшов до їхнього автомобіля і вимагав пояснення хто вони такі, але відповіді не отримав. Натомість він помітив одну з летючок, яка лежала на задньому сидженні їхнього автомобіля. Вміжчасі підійшов інший „журналіст" і почалась словна перепалка між ними. Отець Ґаладза викликав поліцію.

Після того коли прибула поліція виявилося, що вони обидва кореспонденти ТАСС. Очевидно, поліціянти, покликаючись на перший додаток до Конституції ЗСА заявили, що вони мають таке саме право, як всі інші фотографувати об'єкти і осіб без жадного обмеження.

В розмові з багатьма особами, які вміжчасі зібрались на місці „конфлікту" священиків із совєтськими „журналістами", згадані Отці заявили, що вони тому прибули до Вашінґтону, бо хочуть щоб світ довідався про Великий голод в Україні. Вони роздали понад 4,000 летючок й іншої літератури. В кінці тижня Отці вели свою акцію на летовищі Даллес і перед совєтською амбасадою.

У вівторок, 27-го вересня, заходами місцевого відділу Крайового Громадського Комітету, відбулась пресова конференція з участю проф. Роберт Конквеста, проф. Марти Богачевської-Хом'як, Лева Копелєва і очевидців голоду в 1932-33 роках Варвари Діберт і Антона Лака. Вісім агентств були репрезентовані на конференції, яка тривала 90 хвилин.

У середу, 28-го вересня в Конгресі ЗСА його члени перевели коротку спеціяльну програму для вшанування жертв Великого голоду в Україні. В обидвох палатах під час тижня проходили виставки.

(фото: ред. Юрій Зарицький, „Український Тижневик")

Священики на сходах Капітолю (зліва): оо. Тарас Лончина, Іван Шеп і Петро Ґаладза.

АМЕРИКАНСЬКИЙ СУДДЯ ВІДКИНУВ „ОБВИНУВАЧЕННЯ" ПРОТИ НАТУРАЛІЗОВАНОГО ЛИТОВЦЯ

Нюарк, Н.Дж. — Американський суддя Окружного Суду в Нюарку відкинув обвинувачення в коляборантстві звернені проти натуралізованого литовця, Юозаса Кунгиса, який живе в Клифтоні, Н.Дж.

Ю. Кунгиса обвинувачували в тому, що в 1941 році він помагав німцям „ліквідувати" жидів у своєму селі в Литві. Одначе, Кунгис систематично обстоював свою невинність і твердив, що він був членом литовського визвольного руху і боровся проти німецької окупації.

Видаючи свою історичну опінію, федеральний суддя Дикинсон Дебеуайз заявив, що докази проти Кунгиса є „недостатніми" і що переслухання свідків в СССР були „підготовлені" агентами КҐБ.

„Совєтська система судівництва", — сказав суддя Дебевуаз „є наставлена до спрепарування доказів і для отримання результатів, які мають допомогти поширенню важливих політичних цілей совєтського уряду часто коштом справедливости". Він дальше сказав у своїй 104-сторінковій заяві, що совєтські „прокуратори" діють „як судді і як прокуратори", і на його думку така процедура „кидає сумнів на достовірність тих свідчень".

Він далі гостро критикував деяких американських прокураторів, які були присутніми при складані свідчень совєтськими свідками в СССР, які вже перед тим складали свої свідчення перед совєтськими поліційними і судовими органами, що ще більше кладе під сумнів вірогідність таких свідчень.

Згаданий суддя критикував Бюро спеціяльних інвестиґацій при Департаменті справедливости у Вашінґтоні за „спроби співпраці із совєтськими властями", які були відповідальними за зібрання „документів" і переслухання свідків. Ці „свідчення" відтак передано американським судовим урядовцям для судових доходжень і процесів денатуралізації сумнівних німецьких коляборантів, які живуть в Америці, зокрема колишніх мешканців країн Східньої Европи.

Появилася книжка про Евгена Маланюка

Філядельфія, Па. — Цього року, тут у 15-річчя смерти поета і есеїста Євгена Маланюка (1897-1968), Кураторія Фонду ім. Лариси Целевич і Уляни Целевич-Стецюк у друкарні „Америки" видала 119-сторінкову книжку п. з. „Евген Маланюк". Упорядником цієї книжки є Оксана Керч; обкладинка із скульптурним портретом Сергія Литвиненка.

Оксана Керч у Слові від упорядника інформує читача, що ця збірка поділена на три частини: перша-біографічна, в другій поміщено статті про творчість поета, а в третій — „поезії присвячені Е. Маланюкові, переклади його поезій 'Остання весна', дружні шаржі, пародії, карикатури, біографія". У книжці — багато світлин, які розповідають про життя поета, його родину і його друзів.

Набути цю збірку — в ціні 6 долярів, поштова пересилка 1 доляр, — можна звернувшись на адресу: Mrs Mariy Wasylyk, 136 Second Avenue, New York, N.Y., 10003.

М. ТАЧЕР ЗУСТРІЛАСЯ З ПРЕЗИДЕНТОМ

Вашінґтон. — Заявляючи про взаємну дружбу і співпрацю, прем'єр - міністер Британії Маргарет Тачер зустрілася в четвер, 29-го вересня, з президентом Роналдом Реґеном, щоб обговорити важливі внутрішні господарські та міжнародні проблеми:

На пресовій конференції після розмов М. Тачер заявила, що погляди американського Уряду та її розходяться щодо впливу державного дефіциту та шляхів його зменшення.

Прем'єр-міністер Британії провела цілоденні розмови з високими офіційними представниками американського Уряду, включаючи Президента і членів Сенату.

У промові, підготованій для виголошення в британському посольстві у Вашінґтоні, де Тачер отримала нагороду Вінстона Черчіля, вона гостро і прямо осудила Совєтський Союз. Тачер заявила, що вона вважає „розчаровуючим і знеохочуючим" той факт, що совєтські лідери відкинули недавню нову пропозицію президента Реґена, спрямовану на подолання застою в переговорах про ядерні ракети середнього засягу в Европі.

„Щоб вести переговори, треба двох, і Президент постійно давав точні пропозиції Совєтському Союзові", — заявила Тачер, додаючи, що остання совєтська відмова „не повинна означати кінець переговорів"

Тачер підкреслила ще раз, що у випадку недосягнення угоди на переговорах у Женеві, ЗСА повинні продовжувати програму розміщення в Західній Европі своїх ракет Першінґ-2 і крилатих у грудні цього року.

Відносно Близького Сходу, Тачер сказала, що вона задоволена встановленням перемир'я в Ливані.

У своїх заявах і численних розмовах Тачер підкреслювала, що вона не давала жадних власних порад президентові Реґенові, як зменшити державний дефіцит. Але вона сказала, що в 1981 році її уряд підвищив деякі податки, замість того, щоб дозволити на збільшення дефіциту.

В АМЕРИЦІ

ГАЗЕТА „НЮ ЙОРК ТРІБЮН" опублікувала в четвер, 29-го вересня, велику статтю Марка Царинника про замовчування страшної трагедії на Україні, московського голодомору 1932-33 років, газетою „Ню Йорк Таймс", московським кореспондентом якої в той час (від 1913 до 1941 року) був Волтер Дюранті. Стаття на фактичному матеріялі викриває продажність Дюранті і його промосковське висвітлювання фактів, чим Москва дуже радувалася. Дюранті впродовж довгих років формував помилкову думку про Совєтський Союз як серед американського суспільства, так і серед офіційних урядових кіл, — доказують подані факти у статті.

ДВА РЕСПУБЛІКАНСЬКІ конґресові лідери дуже сумніваються, чи президент Роналд Реґен зможе відбути запляновану на листопад подорож до країн Азії, під час якої він наміряється відвідати Японію, Південну Корею, Таїлянд і можливо Філіппіни. Асистент лідера республіканської більшости в Сенаті Тед Стівенс і лідер республіканської меншости в Палаті Репрезентантів Роберт Мічел заявили, що в листопаді Конґрес ще відбуватиме сесії і деякі законопроєкти мусять бути спішно підписані Президентом, щоб вони ще в цьому році стали законами. Наприклад, заявив Мічел, 18-го листопада відбудеться голосування над справами фінансів і якщо законопроєкт перейде в обидвох палатах Конґресу Президент мусить його підписати, бо інакше припинеться функціональність Уряду та урядових установ. „Він мусить бути тут, — заявив Стівенс, — бо відсутність Президента може некорисно вплинути на голосування в багатьох важливих справах".

ВИСТУП ПРЕЗИДЕНТА Роналда Реґена на радіостанції „Голос Америки" з приводу зістрілення совєтським військовими літаками південнокорейського пасажирського літака і загибелі 269 осіб цивільних пасажирів, мабуть допоможе цій радіостанції змодернізувати своє устаткування і підсилити потужність самої радіостанції. Промову Президента було перекладено на багато мов народів в Совєтському Союзі і повторювано декілька разів з огляду на постійні совєтські заглушування західніх передач. Сам Р. Реґен і супроводжаючі його особи ствердили, що „Голос Америки" потребує додаткових фондів на модернізацію і збільшення потужности. З комуністичних країн надійшли інформації, що СССР посилено глушить передачі „Голосу Америки", — заявив директор цієї радіостанції Кеннет Томплінсон, який вважає, що виступ Президента усунув деякі перешкоди які стояли на шляху призначення відповідних фондів для праці радіостанції.

ОФІЦІЙНІ ПРЕДСТАВНИКИ міської управи Ню Йорку призналися, що місто програло бій в користь Ню Джерзі за футбольну дружину „Джетс", яка офіційно перенесеться після закінчення цього сезону до Ню Джерзі і буде користуватись великим стадіоном в Медовленд. Власник футбольної дружини Ліон Гесс заявив у присутності посадника Едварда Кача і колишнього губернатора Гю Кері, що під ніякою умовою він не погодиться на перебування дружини на Шей стадіоні в Ню Йорку. Кач після тієї розмови заявив, що місто є готове вести переговори про спровадження іншої футбольної дружини до міста.

У СВІТІ

ЗГІДНО З ПОВІДОМЛЕННЯМ речника профспілки робітників будівельної промисловости Вісенте Ґерра, будівельна промисловість у Мехіко сильно занепала. Ця галузь промисловости, як відомо, часто вказує на загальний економічний стан країни. Спад у будівництві залишив 750,000 робітників безробітними. Багато будівельних проєктів відкладені зовсім, а інші, вже розпочаті, припинилися з огляду на брак фінансів.

ПРИБЛИЗНО 40,000 ЛЮБИТЕЛІВ футболу ентузіястично вітали Леха Валенсу на футбольному стадіоні, коли довідалися, що він прийшов поливитися на футбольний матч европейського чемпіонату між місцевою дружиною „Лєхія" та італійською дружиною з Туріну „Ювентус". Дирекція стадіону виключила музику, щоб дати можливість публіці привітати Валенсу, а йому відповісти на привітання. Цей вияв прихильности до засновника і колишнього лідера забороненої вільної профспілки „Солідарність" відбувся всього через день після того, як державне телебачення надаремно намагалося очорнити Валенсу в півгодинній передачі, яка „документально" переконувала польське суспільство в тому, що Валенса хоче помістити при допомозі Папи Івана Павла II мільйон долярів у ватиканському банку. Таку велику суму грошей, говорило телебачення, Валенса отримав від закордонних джерел у формі подарунків і нагород.

З ПОЖОВКЛИХ ЛИСТКІВ

ВЕЛИКИЙ ГОЛОД НА СТОРІНКАХ „СВОБОДИ"

ПРИВИД УКРАЇНСЬКОГО СЕПАРАТИЗМУ ДУШИТЬ МОСКОВСЬКИХ ЧЕКІСТІВ

МОСКВА ПЕРЕВОДИТЬ „ЧИСТКУ" КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ НА УКРАЇНІ ТА УРЯДОВИХ АПАРАТІВ, ЩОБ ВИКОРІНИТИ УКРАЇНСЬКИЙ СЕПАРАТИЗМ

Четвер, 11 травня 1933

Москва (СССР). — Москва дуже занепокоєна акцією української еміграції, яка веде поза Росією пропаганду за незалежність України й шукає серед народів світа зрозуміння та підтримки цієї української національної акції. Московські чекісти, та взагалі „правовірні" сталінці стараються вишукувати український націоналізм та сепаратизм в українській літературі, в наукових працях, в органах комуністичної влади на Україні й у самій комуністичній партії.

Тепер під підозріння попали всі ті комуністи, які колись мали хоч найменше діло з українським національним рухом, або не визначилися активною боротьбою з українським сепаратизмом. Москва переводить знову „чистку" комуністичної партії на Україні, а також „вичищує" від „контрреволюційних" елементів ріжні органи адміністраційної влади, професійних організацій, кооперативних, агрономічних і т.д. Газета „Комсомольская Правда" далі веде „хрестоносний" похід проти українського сепаратизму й націоналізму й домагається змусити всіх українських учених, письменників, членів комуністичної партії твердити, що Українці й Москалі є одна нація, а велика Росія — їх неподільна батьківщина.

Студентська місія: Дахав

Джерзі Сіті, Н.Дж. (Т. Кардашинець). — Повернувшись із п'ятитижневої подорожі — „Стежками батьків по Европі" українських студентів і студенток з Канади й ЗСА, представники їх — керівник групи мґр Соня Шереґ та Маруся Дрогобицька, у супроводі проф. Петра Гоя, прийшли до редакції „Свободи" у середу, 21-го вересня.

В редакції „Свободи" сидять (зліва): проф. Петро Ґой, мгр Соня Шерег і Маруся Дрогобицька.

Розповідаючи про події і свої переживання під час подорожі по Західній Европі, вони мимоволі дали відповідь на питання, що так часто рясніло на сторінках української преси у минулому: „Де наші діти?" Ось наші діти, свідома українська молодь, мандрувала слідами свого попереднього покоління. Побували вони в Парижі, Люрді, Римі, Женеві, Відні, Мюнхені. І, власне, перебуваючи в цьому останньому місті, поїхали вони до Дахава, де міститься Меморіяльний Музей.

Цих молодих українців, як розповіли С. Шереґ і М. Дрогобицька, до болю потряс той факт, що, не дивлячись на протести і завваги, що їх у попередніх роках під час подорожей українських студентів вписували вони у книгу побажань і рекомендацій у Меморіяльному музеї, щоб там виділили місце і для українців, які загинули або чудом урятувалися з цього концентраційного нацистського табору, ніяких позитивних наслідків вони не побачили. В Меморіяльному музеї серед 27-ми національностей українців не існує. Цим разом студенти сказали „Досить!" Настав час вжити конкретні заходи.

Повернувшись до Мюнхену, вони зорганізували Студентський Комітет, на протязі тижня відповідно підготувалися, зробили транспаранти німецькою мовою: „Дискримінація українців у Дахав", надрукували летючки англійською і німецькою мовами, петиції тощо. Повбиралися в українські вишивки, запаслися „коцами", розраховуючи на довшу демонстрацію, яку вони постановили провести у Меморіяльному Музеї у Дахав. Ще перед від'їздом до Дахав вони потелефонували до своїх консулятів і амбасад та до засобів масової інформації.

17-го серпня почалася мирна демонстрація, в якій взяли участь священик, сам колишній в'язень Дахав, о. Євген Гарабач, два професори, Петро Ґой і Юрій Кульчицький, та 18 студентів, молитвою, яку провів о. Є. Гарабач. Студенти роздавали летючки, в яких докладно пояснено, хто вони, звідки та чим викликана демонстрація. В той час, як в Дахавському Меморіяльному Музеї представлені визнані Інтернаціональним дахавським комітетом 27 народів (до речі, згадано в Музеї навіть одного китайця, одного іракця, десять американців тощо), українців приділено до росіян і поляків.

Студенти посідали на підлогу в Залі народів Музею, заявивши, що вони не вийдуть, поки не дістануть за-

(Закінчення на стор. 3)

Хай наша присутність у Вашінґтоні 2-го жовтня буде доказом нашої національної наснаги!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members $1.25 a month. Change of address — $1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УН Союзу $1.25 місячно. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

За ефективну інформацію

Якщо раніше про Великий голод в Україні в 1932-33 роках, штучно зорганізований комуно-московською імперією для ліквідації найбільш відпорної на большевицькі експерименти частини українського народу — селянства, писала за малими вийнятками виключно українська преса, то тепер особливо до 50-річчя тієї трагічної річниці українського народу починають займати становище також західні антикомуністичні газети й інші засоби масової інформації.

Варт відмітити також факт активного заанґажування української молодшої інтеліґенції на поселеннях у цю справу і їхній вклад у поширення правди про Великий голод і про українську проблематику взагалі. Знання і фаховість їхнього підходу до оцінки цієї, для багатьох західніх газет „нової" справи викликали і викликають загальне зацікавлення іншомовного журналістичного світу,і цю обставину українська спільнота в діяспорі повинна максимально використати. Можна б, очевидно, наводити дуже позитивні численні приклади з цієї ділянки такі, як виступи і статті Марка Царинника, організовані поїздки з ініціятиви молодих інтелектуалів Джеймса Мейса по громадах в ЗСА і Канаді, заанґажування до Вашінґтонського Комітету Андрія Білика, фахової людини, який на протязі короткого часу зумів зацікавити справою Великого голоду численних американських журналістів, що вже виступили і напевно ще виступатимуть з темою голодової облоги України Москвою на сторінках багатьох газет і журналів. До речі,про один такий виступ, а саме редакційну статтю Марвіна Стовна, головного редактора престижевого і широкопочитного журналу „Ю. Ес. Нюз енд Ворлд Ріпорт", наша газета згадувала вже у числі з 21-го вересня ц. р.

Про що ж нам тепер ідеться? Ідеться про ефективну, кваліфіковану і вмілу під кожним оглядом інформацію під час Меморіяльного Тижня у Вашінґтоні, а головно під час великої всенародної Меморіяльної маніфестації в неділю, 2-го жовтня, яка повинна залишити тривалий слід і бути зареєстрованою американськими та іншими журналістами для майбутніх поколінь і дослідників як українського, так і іншонаціональних поколінь.

Дуже часто у нас буває так, що з представниками преси, радіо, телевізії і речниками Уряду обов'язково говорять ті, які займають якесь помітне громадське становище, не зважаючи на часто-густо обмежену поінформованість таких осіб і на „поганеньку" їхню англійську мову. Буває і таке, що кореспонденти навмисно шукають „кольоритної" особи і провокують її на розмову. У цьому випадку такі особи повинні відсилати журналістів до компетентних осіб, які, треба сподіватися, будуть відомі їм і нам з-посеред осіб середнього чи навіть молодшого покоління з добрим способом вислову і достатньою поінформованістю. Будьмо готові також на питання з „сумнівною метою", щоб таким способом бодай трохи виправдати злочинця червону Москву за Великий голод і приписати цей український голокост „економічним обставинам" чи „політичному хаосові", який, мовляв, панував тоді в цілому Советському Союзі.

Важливим є і ця обставина, щоб нас показали на телевізійних екранах та в пресі не тільки як велику маршуючу масу, а як здеклярованих антибольшевиків, свідомих амбасадорів своєї поневоленої батьківщини поза кордонами України, які знають чого хочуть і за що змагаються. Для того у Вашінґтоні українці матимуть добру і дуже рідкісну нагоду.

Розкрити справжню суть українського голокосту, спричиненого Москвою, і вшанувати пам'ять жертв Великого голоду є головними цілями нашої поїздки до Вашінґтону. Це повинні ми зробити з допомогою української і іншомовної, зокрема американської,преси вміло і фахово.

УРЯД ЗАХІДНЬОЇ НІМЕЧЧИНИ повідомив у середу, 28-го вересня, про те, що Східня Німеччина зняла деяку кількість мін на західньому кордоні, але офіційні представники прикордонної охорони Західньої Німеччини висловили сумнів, чи цей крок послабить сувору комуністичну контролю на кордоні.

СИЛЬНИЙ ТАЙФУН викликав небувалі зливи і ураганні вітри, які бушували на південнозахідньому побережжі Японії, вбиваючи щонайменше вісім осіб і залишаючи понад 2,500 осіб без даху над головою. Крайова поліція повідомила, що повені та оповзні вбили вісім осіб, шість інших пропали безвісти, а 45 були поранені в центральній Японії. Серед жертв повені було троє дітей, які потонули в розливі ріки в Нагойї, 150 миль на захід від Токіо.

Степан Женецький

КИТАЙ І ЗСА

В зв'язку із візитою секретаря Каспара Вайнберґера в Пекіні американські політичні коментатори присвячують багато уваги станові відносин між ЗСА і Китаєм, які від часу вибору Роналда Реґена президентом Америки дещо погіршилися. У Вашінгтоні розглядають цю візиту за намагання поправити американсько-китайські відносини після трьох років їх постійного погіршування.

Китай в останньому часі почав нову міжнародну політику, яка проявляється у лявіруванні між двома світовими надпотугами, ЗСА і СССР. Від минулого року Пекін почав обережно випробовувати можливості обмеженої політики детанту з Москвою, одночасно намагаючись поправити свої неідеальні відносини із ЗСА, щоб утримувати кращі відносини між собою і обома надпотугами.

Зміна китайської зовнішньої політики базована на двох важливих заложеннях: перше — зрозуміння китайськими провідниками, що основною метою Китаю є економічна розбудова, яка вимагає „мирного міжнародного положення"; і друге — ствердження, що під сучасну пору Китай потребує поліпшити свою безпеку за допомогою гнучкости і лявірування між обома надпотугами. Названа зміна китайської зовнішньої політики відсуває давнішу політичну засаду 1970-их років, що певне таємне домовлення між ЗСА і Китаєм потрібне й побажане для обох країн.

Проте китайські провідники все ще уважають СССР за головну загрозу для безпеки Китаю, і поправа відносин поміж Китаєм і СССР залишиться обмеженою. На щастя для вільного світу, немає виглядів на добрі відносини між цими ворогуючими комуністичними велетнями.

Якщо ж мова про китайсько-американські відносини, то вони були в досить незадовільному стані. Від 1980 року зв'язки між Китаєм і ЗСА постійно погіршувалися через незадоволення Пекіну політикою ЗСА відносно Тайвану. В 1982 році Китай почав сильний тиск на Вашінґтон, щоб ЗСА припинили продаж зброї Тайванові. Щойно в серпні 1982 року ЗСА погодилися поступово зменшувати продаж зброї Тайванові. Це зменшило, але не припинило холоднечу у відносинах між Китаєм і ЗСА; але ось президент Реґен рішив лібералізувати політику продажу технології Китаєві. Пекін прийняв цей жест як нове бажання з боку Вашінгтону поправити китайсько-американські відносини. З того часу китайці виявляють більшу прихильність до ЗСА.

І саме в зв'язку з поправою відносин між Китаєм і ЗСА від травня ц. р. візита Вайнберґера в Пекіні дає нові можливості для повного встановлення розмов на вищому рівні між американським і китайським провідниками, які можна буде згодом поширити, коли міністер закордонних справ Китаю Ву Ксуекіян відвідає Вашінґтон в місяці жовтні ц. р. Якщо візити будуть успішними, тоді китайський прем'єр Жао Зіянг зможе прийняти запрошення відвідати ЗСА, а тоді президент Реґен сам поїде до Китаю в 1984 році.

А. Барнет, професор китайських студій у Школі Заавансованих міжнародних студій у Джан Гопкінс університеті і автор кількох книжок про Китай, пише, що успішність візити Вайнберґера в Китаї залежить від поміркованости його вимог. Погодившись із фактом зміни закордонної політики Китаю, ЗСА мусять тепер погодитися з тим, що китайсько-советські відносини можуть поправитися. Якщо ж так станеться, то обопільні міцні зв'язки між ЗСА і Китаєм — політичні і економічні радше ніж мілітарні — побажані для обох країн.

Головною ціллю візити Вайнберґера до Пекіну є збільшення обопільного довір'я між Вашінгтоном і Пекіном. Важливо Вайнберґерові переконати китайських провідників, що ЗСА виконають зобов'язання, зроблені в серпні 1982 року, щодо зменшення продажу американської зброї Тайванові і що недавня зміна американської політики відносно продажу передової технології Китаєві матиме значні наслідки для Китаю.

Ми, українці у вільному світі і в Україні, також повинні уважно слідкувати за політикою Китаю, бо вона в парі з постійним зростом його потуги буде мати щораз більший вплив на світову політику, від якої в значній мірі залежатиме доля України й українського народу.

Марія Барагура

СУА ПЕРЕВИДАЄ ЖІНОЧИЙ АЛЬМАНАХ З 1887 РОКУ

З нагоди 100-річчя українського жіночого руху, яке припадає на 1984 рік, СУА перевидасть до кінця 1983 року історичного значіння збірник писань передових авторок соборної України „Перший Вінок". Цей жіночий альманах вийшов у Львові 1887 р. за ініціятивою й редакцією подвижниці українського феміністичного руху Наталії Кобринської, яка зібрала і зредаґувала твори галичанок, та Олени Пчілки, яка придбала і зредаґувала твори наддніпрянок та покрила половину коштів видання.

Про вартість цього збірника на українському терені свідчить його оцінка Іваном Франком: „Перший Вінок" — це найкраще і найбагатше видання в тому десятилітті (1880 рр.), що в ньому голоси галичанок і наддніпрянок переплітаються та зливаються в одну гармонію, не зважаючи на політичні межі. Ця книжка стане дорогоцінною пам'яткою нашого національного і культурного відродження. Це перше в нас і досі неперевершене цього роду видання".

Значіння „Першого Вінка" на міжнародному терені в ділянці світової літератури жіночого руху проф. Леонід Білецький окреслив так: „Перший Вінок" займає місце окремішнє й визначне — своїм широким закроєм тем, непересічним рівнем їх трактування і глибоким ідейним підходом, із яким подані почуття й ідеали молодих українок, пройнятих новими змаганнями" („Жіночий Світ" 1951, ч. 6).

Ця унікальна історичного значення, а тепер раритетна — бібліографічний „білий крук" — літературна поява авторства подвижниць українського жіночого руху спонукала СУА перевидати „Перший Вінок" з трьох причин: 1) зберегти його для майбутнього; 2) познайомити з ним своє членство й загал українського жіноцтва; 3) розіслати його до передових бібліотек у країнах цілого світу.

Ініціятива і здійснення видання належить Н. Кобринській, яка після незреалізованої спроби видавати жіночий періодик, піддала Товариству Руських Жінок у Станиславові у 1885 році думку видати жіночий альманах. Плян Н. Кобринської ішов трьома розвилками: 1) альманах стане показником творчости жінок; 2) буде стимулювати самовпевненість жіноцтва; 3) через співпрацю жіноцтва Західніх і Східніх земель України замаркує їхню єдність і соборність.

Завдяки заохоті, підтримці, знайомствам і впливам І. Франка вдалося приєднати до здійснення цього пляну жінок із Східньої України в особах видатних письменниць як Олена Пчілка, співредактор і співвидавець „Першого Вінка", Ганна Барвінок, Дніпрова Чайка, Людмила Старицька й молоденька Леся Українка. З галицького боку участь в альманаху своїми творами взяли, крім Н. Кобринської, ще Уляна Кравченко, Михайлина Рошкевич, Ольга Гузар, Климентина Попович, Олена Грицай, Сидора Навроцька та деякі початкуючі письменниці й дебютантки. До галицьких письменниць І. Франко зараховує свою дружину Ольгу Хоружинську.

Про цю співпрацю жінок-письменниць, розмежованих політичним кордоном, Н. Кобринська пише у вступному слові: „Важливий факт, що перший раз виступаємо разом із старшими сестрами-українцями в ім'я національної єдности на ниві загальних справ і спільного всім жінкам питання".

На зміст „Першого Вінка", який мав 464 сторінки великої вісімки і вміщував 42 твори 17 авторок, склалися: вступна стаття Н. Кобринської та дві її статті на тему жіночого руху в світі й у нас, низка статтей наукового і публіцистичного характеру, есеї, нариси, оповідання, поеми, баляди, сонети й інші ліричні поезії. Матеріял укладено свобідно, не за шабльоном.

На увагу заслуговують — програмовий вірш Олени Пчілки „Перший Вінок" і сильна програмова поезія Уляни Кравченко „На новий шлях!" У загальному матеріял віддзеркалює бажання духового відродження української жінки, з'ясовує нові течії, прагнення і здобутки жіноцтва в світі, відбиває соціо-економічний стан різних суспільних прошарків українського жіноцтва та визначує йому місце й ролю в житті власного народу.

Видання мало й видавничо-редакційні трудноці, зумовленні колеґіальним редаґуванням людей із різною ментальністю, відділених простором і кордоном та різницями в поглядах на добір матеріялу, але ці питання полагоджувано компромісово. Альманах натрапив теж на трудноці й перешкоди з боку деяких консервативних кіл нашого громадянства, а навіть не зорієнтованого й непідготованого жіноцтва. Опоненти не мали зрозуміння для нових поступових ідей і течій, а тези Н. Кобринської були в тому часі незвичайні, сміливі, революційні.

„Перший Вінок" — це поважний крок історичної ваги в ділянці організації жіночого потенціялу в соборницькій площині довкола центральної осі — жіночого руху. Він дав теж початок українській періодичній українській пресі, яку Н. Кобринська вважала найкращим засобом поширення феміністичних ідей. Альманах масово читали, дискутували, висловлювалися про нього прихильно. Він мав вплив на формування світогляду нової українськоі жінки, зокрема молодого покоління.

Треба сподіватися, що перевиданий СУА „Перший Вінок" стрінеться з прихильним відгуком сьогочасного жіноцтва, яке пройшло довгий розвоєвий шлях жіночого руху, й воно придбає собі це історичного значіння й ваги видання. В передплаті, яку треба присилати до кінця вересня 1983 року, „Перший Вінок" коштуватиме 25 долярів, після появи 30 долярів.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Іванна Савицька

Зустріч з Поетом

(До появи книжки „Евген Маланюк")

Либонь найкращий вакаційний відпочинок прибув до мене у вигляді невеликої книжки із скульптурним портретом поета на обгортці. Скульптура кисти Сергія Литвиненка з піднаписом — автографом поета — Є. Маланюк.

Скільки спогадів, скільки думок навела в пам'яті оця книжка. Саме літньою порою я зустрічала поета на гантерських чебрецевих плаях, на мандрах по сосновому лісі, де він „зливався з природою", і в неї шукав спокою, відлюддя і алмазної правди, тікаючи від облудного міста.

Зустріч з поетом у книжці, з його цікавим, маловідомим життєписом, світлини із учнівських ще літ, згодом із перебування в Подєбрадах, куди Маланюк приїхав уже зформованим поетом, родинні світлини і ті із друзями і з місця праці, і врешті — остання із них, посмертна маска на могилі в Савт Бавнд Бруку (проєкт сина), все це пригадує, що вже 15 років як немає між нами поета, і саме до 15-річчя його смерти появляється оця книжка, оцей — ще один пам'ятник, над яким так щиро попрацювала письменниця Оксана Керч, звеличниця творчости Маланюка.

У „Спробі біографії з поетових слів" Оксана Керч змальовує устами поета силюету його сім'ї, діда, баби і матір, якій поет завдячує дві речі: серце і мистецтво, а батькові — основи інтелектуального й світоглядового розвитку.

Олександер Семененко у розділі із книги „Харків, Харків" майстерно відтворює юні роки побратимства й кидає сильний жмут світла на початкове формування особовости Маланюка. („Там, де була юність").

Інтимними спогадами про поета ділиться його перша дружина Зоя Плітас.

Іван Янішевський („Від Синюхи до Гудсон ріки"), змальовує детально біографію поета, сягаючи давньої давнини, і, цитуючи Семененка, пише: „Євгена виховала земля, до якої належать віки мудрої праці, віки битв і диму пожеж, та загартованого ними людського характеру. Простір, на якому родився і ріс Євген Маланюк, — степовий край колишніх запорожців. Колишніх вольностей війська Запорізького".

Петро Шох у „Спомині" пише:

„І нарешті неймовірні, але правдиві відомості. В Чехії відкрилась Українська Господарська Академія. Приймають теж вояків армії УНР, які перебувають у таборах і мають освітній ценз. Євген Маланюк виїхав восени 1923 року до Чехо-Словаччини".

Далі пишеться: „...Євген був вибагливий у доборі знайомих і дуже вразливий до всяких форм у чужому оточенні, але був найприємнішим компаньйоном поміж своїми... Ходив він усе з високо піднесеною головою. Всі вже тоді казали, що він поет".

Словацький студент із варшавського університету Кіршбавм пише: „Євген Маланюк був такою рідкісною людиною, яку ви з першого погляду мусите подивляти й любити. Високий і сильний, проте лагідний, з особливою теплотою у голосі та меланхолійною усмішкою"...

Леонід Полтава („Із спогадів про Євгена Маланюка". Берлін, літо 1943. Остабір) згадує: „...Того вечора я читав Маланюка. Маланюк потряс мене, зайняв мій обрій. І не лише мій, бо читав його вчителям, технікам, селянам — друзям по таборовій неволі. Швидко зрозумів, чому совєтські критики називають його „фашистом". Євген Маланюк — це справді український поет".

Друга частина книжки, що слідує за біографією, — це думки видатних авторів про поетичну й прозову творчість поета. Автори: Д. Донцов, Б. Романенчук, В. Біляїв, С. Наумович, Б. Олександрів, О. Павлів, — всі вони сходятся в одному, у непереможній міці протиставитися вбивчим силам еміґраційних негативних впливів. Поет зостався живим українцем, задивлений у втрачену батьківщину, і ніколи не схибила його нога з раз вибраного шляху вояка української армії, творця культури і націоналіста. Минуть роки, а творчість поета-воїна буде отим стовпом, що височітиме над обріями наших блукань, як світлий дороговказ.

Окрім двох згаданих частин є третя, де виявили свої почуття до поета молодші його звеличники. Композитор Я. Ласовський скомпонував Драматичний монолог до тексту Євгена Маланюка — „Остання весна". Є це сольоспів з оркестративною партитурою (фортепіяновий витяг має у себе композитор).

Варто б познайомитись з цією композицією нашим солістам. Подаю початковий текст твору:

День таємничим
шепотом шепоче,
немов гіпнотизуючи —
Засни!
І не збагнуть, чого від
мене хоче
ця провесна останньої
весни...

Слідують переклади Маланюкових поезій на французьку й англійську мови, як також карикатури кисти Бутовича. „Архистратиг" Юрія Клена з портретом поета, (С. Гординський) і майстерний дружній шарж Л. Яцкевича: Панта рей.

Теодор Курпіта замикає оцей вінок спогадів і виявів пошани до поета-воїна, що дома залишив стилет, а взявши із собою перо, бо-

(Продовження на ст. 4)

Ол. Зозуля

СВІДЧЕННЯ ГРИГОРІЯ ЕПІКА

Він був одним із перших свідків розгрому українського села. Чимало витратив часу на вивчення примусової колективізації, розкуркулювання та репресій. Зібрані матеріяли лягли в основу його роману „Перша весна", виданого ДВОУ в 1933 році.

Роман написано схематично й побудова його нагадує документальний літературний сценарій хоч би тому, що дія відбувається у селі Багві (не вигаданім) Попелянського району недалеко Києва.

Чолові герої роману поділено навпіл. Позитивні: секретар повіткому партії Дмитро Холод, секретар райкому Андрій Діденко, голова сільради Григорій Химочка, голова комнезамів (комітет незаможників) Суха-Груша та юрба незаможників. Негативні: голова повітвиконкому Сергій Голубенко, голова райвиконкому Михайло Товстодум, Васса Полуботько та заможніші селяни, що виступали проти примусової колективізації.

Автор почав свою розповідь про те, як розпочалася примусова колективізація в найбагатшому селі Багмі. Селян поділили на три нерівні частини: комуністи і комнезамщики натискали на розкуркулювання та створення примусових колгоспів, заможні селяни чинили організований опір, а середняки тримали невтральність.

Скликали збори. Коли промовці поставили питання про створення колективних господарств, — заля заклекотіла. Павло Недбайло різко запротестував:

— Я теж незаможний. Я теж страждав. Я тоже революцію спасав, а мене не спитали. Без нас, котрі в окопах гнили! Котрі життя своє віддавали! Я проти! Свого не віддам, і ніхто не примусить мене робити панщину!

Збори майже одноголосно підтримали його. В залі счинився нечуваний гамір. Химочка намагався втихомирити селян, але...

— Але, — нотує автор, — його ніхто не чув. Галас і гуркотіння щохвилини здіймалися більше. І раптом десь голосно брязкнуло скло. За цим ударили сильно двері, скло забряжчало знову і полетіло зразу ж кілька вікон. До залі увірвався вогкий вітер, пошумів над головами і раптом погасив усі лямпи.

І коли лямпи знову освітили залю, — вона була зовсім порожня. Збори було зірвано.

Дмитро Холод, довідавшись про ці події, відрядив до села редактора (він же й вожак комсомолу) Литвина та в допомогу йому відрядив комуністів-робітників.

Другі збори почалися з виборів президії, до якої ввели Логвина, Химочку та від робітників Маслака. І зразу ж Харитина (дружина голови сільради Химочки) вигукнула. Мовляв, як попав до президії отой цибатий у червоноармійському шоломі.

— Яке вам діло до нас? — крикнув з кутка Калига.

— Він від робітників.

Одарка не витримала й на весь голос закричала:

— Він проти нас... Він проти усіх, котрі селяни! Наймитами нас хоче поробити, кріпосне право завести, а євреїв та кацапів прикажчиками!

Харитину взяли під пахи і викинули за поріг клюбу. Потім Одарку й інших жінок. І коли заля трохи вгамувалась, почали затверджувати список селян для розкуркулювання та висилки за межі України. Комнезамщини голосували — за, заможніші — проти, середняки утримались.

Раптом незаможник Сидоренко запитав:

— А яка різниця поміж Миколою Другим і нашим дорогим товаришем Леніном? І чи (цар) Микола міг би бути за секретаря в товариш Леніна?

— Ні, — відповів Логвин.

— А чого ж становий пристав та секретарює в нашому народному суді?

Після бурхливої дискусії почалося голосування про створення артілі. Хоч чимало селян відмовились від голосування, керівники вважали, що артіль затверджено.

Після такої сваволі Онуфрій Литка, що очолював протиколективний рух, мовив:

— А звісно, що наші всьому в головах. Якби не вони, то ті комісари городські не вдіяли б нічого. Походили б, понюхали б та й пішли б собі.

Коли почали усуспільнювати худобу, жінки зняли такий клекіт, що керівники уникали роздратованої юрби. Вони (жінки) впіймали на вулиці голову артілі Мельника і дали йому такої прочуханки, що ледве лишився в живих.

Жіночий бунт спричинився до того, що в першій артілі розібрали по домах скот, у другій — підпалили корівню, в якій згоріло 16 корів, конфіскованих у селян.

Щоб припинити стихію, голова повітвиконкому Голубенко наказав, щоб артілі, створені примусово — розпустити. Автор ніби між іншим нотує, що надхненником цього наказу розпустити артіль-колгосп була його дружина Васса Полуботько, дочка Петра Полуботка — нащадка гетьмана України. Під час революції голодранці розгромили його, Полуботька, господарство, а господаря живим вкинули в недокопану криницю і залили водою. Васса тоді переїхала в місто і працювала службовцем земвідділу. Тоді ж вона познайомилась з Голубенком і згодом стала його дружиною.

Холод, довідавшись про наказ Голубенка, скликав бюро парткому (партійного комітету), на якому засудили дії Голубенка, виключили з партії і зняли з роботи.

Тим часом події в Багві набирали кульмінаційного кипіння. Противники колективізації вирішили розігнати і третю артіль і цілою юрбою вдерлися до сільради. Але налякані керівники забарикадувались у приміщенні й вели переговори через вікно. Комуністи не здавались. Тоді посипались у вікна каміння і почалась стрілянина. Скінчилася вона тим, що Логвина і Мельника було вбито, а голова комнезамщиків Суха-Груша збожеволів й лементував: „Жито-пшениця! Колективізація! Земля! Тримайте мене!"

На ці події приїхав сам „хазяїн" повіту Холод і наказав відбудовувати зруйновані артілі. Почалися арешти. Першим заарештували Онуфрія Литку, як організатора протиколгоспного руху.

Голубенко й Васса лишили місто і пробиралися пароплавом по Волзі в невідоме. Саме тут Васса здибала товариша юнацьких років Василя Литку (тепер із зміненим прізвищем — Полуп'янов), що працював на пароплаві. Вони були однієї думки, що совєтський режим непридатний для людства, але методи боротьби з режимом у нах були різні.

Василь Литка безапеляційно заявив:

(Закінчення на стор. 3)

ЗАКЛИК

У СПРАВІ СКВУ

Зібрані на своїх річних нарадах у Ню Йорку у суботу, 24-го вересня ц.р., уповноважені представники членів Конференції Центральних Українських Академічних Професійних Товариств:

1. висловили стурбованість усе ще неуспішними заходами наладнати непорозуміння на суспільно-громадському форумі в ЗСА, що може мати неґативний вплив на перебіг і вислід ІУ Світового Конґресу Вільних Українців;

2. прийшли до однодушного переконання, що жадні непорозуміння у наших громадах не повинні спричиняти загрози для існування СКВУ;

3. звертаючися із закликом до делеґатів ІУ СКВУ розглядати всі проблеми на цьому Конґресі з думкою про добро української справи;

4. звертаються із закликом до ІУ СКВУ, щоб він став вище будь-яких групових інтересів і обрав до керівних органів цього світового представництва вільних українців дійсно кваліфікованих осіб;

5. звертають увагу, що існування єдиного світового центрального представництва вільних українців є передумовою наших успішних заходів на міжнародному форумі в користь української справи;

6. закликають усе українське громадянство впливати на суспільно-громадських і політичних діячів як у ЗСА, так і в інших країнах, щоб вони у своїй праці керувалися найвищими ідеалами українського народу та виявили громадсько-політичну зрілість і зберегли та зміцнили СКВУ, як єдине світове представництво вільних українців.

Д-р Степан Ворох
уступаючий голова КЦУАПТ
від УЛТПА

проф. д-р Любомир Винар
новообраний голова КЦУАПТ
від УААУП

інж. Іван Хамуляк
уступаючий секретар
від ТУІА

проф. д-р Петро Стерчо
новообраний секретар
від УААУП

проф. д-р Ярослав Падох
від ТУП в ЗСА

інж. Юрій Базилевський
голова ТУІА

проф. д-р Дмитро Штогрин
голова УБТА

проф. д-р Петро Гой
від УБТА

д-р Осип Мороз
від ТУІА

інж. Михайло Пежанський
від ТУІА

проф. д-р Євген Федоренко
від УААУП

Свідчення...

(Закінчення зі ст. 2)

— Історія повинна дати хороший приклад. Треба впоратися з російським більшовизмом. Цю расу треба віддати до Бога...

— Це твоя програма?

— Це програма цілого цивілізованого світу. Нам нема чого губити, а переможе той, хто перший закриє землю трупами ворогів. Або ми знищимо російський більшовизм, або більшовизм запанує на цілій земній кулі.

Коли Васса повернулась до чоловіка, Голубенко був у розпачі. Він вийшов на палубу, кинувся за борт і зник у бурхливих хвилях.

На цьому можна б поставити крапку. Але цікавим є те, що цей роман видавався (протягом двох років) дев'ять разів. Тираж його закуповував гуртом Наркомзем (Народний Комісаріят земельних справ) і розсилав по колгоспах. Нарешті зрозуміли „нагорі", що роман антирадянський. Зразу ж вилучили його із вжитку, а автора арештували й запроторили на Соловки, де він загинув. Але своє свідчення про примусову колективізацію Гр. Епік лишив для нащадків, щоб пам'ятали страшні роки, пережиті українським селянством.

Новий український лікар у Баффало

Влітку цього року приїхав до Баффало й відкрив там свою лікарську практику молодий лікар-спеціяліст д-р Марко П. Конюх. Він став також професором асистентом на місцевому стейтовому університеті у департаменті ортопедичної хірургії та хірургії рук.

Д-р М. Конюх, народжений у Дітройті в 1952 році, є сином відомих громадян Дарії з Коверків та д-ра Петра Конюха. У Дітройті він ходив до української парохіяльної школи при парохії Непорочного Зачаття ПДМ. Закінчив середню школу при цій же парохії в 1969 році як „валедикторієн" і поступив у Вейнський університет в Дітройті, де здобув у 1973 році ступінь бакаляврa з відзначенням. У 1973—77 роках студіював і закінчив медичні студії в університеті у Енн Арбор. Резидентуру відбув у хірургічному відділі шпиталя Форда в Дітройті та в Гарвардській Медичній Школі в Бостоні (хірургія руки).

Перебуваючи довгі роки в Дітройті, Марко Конюх належав там до Пласту й ходив до Школи Українознавства Товариства Рідна Школа, яку закінчив матурою. Одружився з Олюнькою Винницькою з Клівленду; у них є одна доня Аня.

Д-р Марко П. Конюх

Від 1980 року д-р М. Конюх є членом Українського Лікарського Товариства П. Америки та американсько-медичних товариств. Він має уже кілька наукових праць, опублікованих в англійських та українських журналах. Має він теж кілька наукових доповідей, виголошених на зібраннях американських лікарів.

Д-р М. Конюх — член 174-го Відділу УНСоюзу в Дітройті. Треба привітати цього нового українського професіоналіста і побажати йому найкращих успіхів у його праці.

Б. Л.

Студентська місія...

(Закінчення зі стор. 1)

певнення, що справа українців буде позитивно розглянута. „І ми дійсно готові були залишитися там хоч на як довго!" — сказала С. Шереґ. Але десь 15-20 хвилин після цього приїхала поліція і вимагала від студентів вийти з будинку, бо Музей, мовляв, замикається. Відповідь була: Ми не вийдемо із будинку. Студенти вимагали, щоб їм викликали представника міністерства внутрішніх справ. Тоді їх представників запросили на розмову до адміністрації Музею. П-і Меґі, заступниця адміністратора, після розмови з ними, потелефонувала до відділу баварського міністерства, якому підлягає Меморіяльний музей. Вже після 5-ої години з міністерства приїхала до Дахав представниця Ґерда Фравндорфер. Вміжчасі приїхав також репортер більшої в південній Німеччині газети „Зюддейче Цайтунг" Ганс Гольцгальтер, який провів зі студентами інтерв'ю. Після телефонічної розмови з генеральним секретарем Інтернаціонального дахавського комітету в Брюсселі Ґеорґом Вальреве, Г. Фравндорфер запевнила студентську групу, що їхні вимоги справедливі, і що вони будуть задоволені.

Але студенти вимагали письмового запевнення. До диспуту вмішався тоді репортер „Зюддейче Цайтунг", який запропонував таку розв'язку: він надрукує у своєму часописі статтю про вимоги студентів і запевнення, яке вони отримали від адміністрації Музею, і це буде гей би письмовим доказом згоди як Музею, так і Інтернаціонального дахавського комітету розглянути і задовольнити вимоги українців. На це, погодилися демонстранти і вийшли із Музею. А вимоги їх були такі: включити українців, подаючи їхню національність та виділити їм місце в Залі народів, де знаходяться колюмни із зазначенням країни, вихідці, з якої були в'язнями в Дахаві; в Меморіяльній кімнаті, де розвішені шарфи (полотна) кольорів даного народу з зазначенням країни, вивісити український, і при вході, де є таблиця статистики — скільки людей загинуло в Дахав та їхня національність.

Генеральний секретар Г. Вальреве запевнив, що в Музеї місце для України буде приділене, але при умові, що ніякої політичної заяви з приводу цього не буде зроблено. Що ж торкається статистики, то цю прогалину можна буде заповнити тільки тоді, коли українці запропонують Інтернаціональному комітетові провірені дані про кількість ув'язнених і замордованих в Дахав українців.

І так, подорож „Стежками батьків по Европі" наближалася до кінця. Вже 22-го серпня, після від'їзду вранці студентів, по обіді прийшла вістка, що в Меморіяльній кімнаті Музею вже висить синьо-жовта шарфа, яку від українських студентів Америки й Канади передали до Музею Марія й о. Євген Гарабач та Галина і д-р Олекса Вінтоняки.

Як розповів редакторам „Свободи" проф. П. Ґой, меморіяльну таблицю для українців запропонувала виготовити Альфреда фон Гогенталь - Пулюй, архітект і скульптор, дружина Олександра Пулюя, сина відомого винахідника рентґену Івана Пулюя.

Повернувшись до своїх країн, — розповіли гості, — студенти часу не гаяли, а негайно інтенсивно присвятилися наступній ділянці своєї праці: збирати дані про українських в'язнів Дахав. Досі у них уже є понад 200 прізвищ і прибувають далі все нові й нові відомості. Студентський комітет Дахав прохає уточнити, що вони збирають інформації про українських в'язнів виключно в Дахаві. Від українців у вільному світі вони прохають допомогти їм, присилаючи прізвища і всі можливі інформації про ув'язнених під час Другої світової війни в Дахаві українців.

Потрібна і фінансова допомога, і потрібна дуже. Тому вони, ці молоді українські ентузіясти, які так серйозно присвятилися цій справі, прохають українську громаду: в міру своїх можливостей допоможіть! Всі інформації й грошову допомогу можна висилати на адресу Студентського Комітету: SBE — Ukrainian Student Dachau Committee; 203 2nd Ave., New York, N. Y. 10003

Оце нещодавно, — сказали на закінчення наші гості, — нас повідомлено, що незабаром відбуватиметься пленарне засідання Інтернаціонального дахавського комітету в Европі, і що від нас до 6-ти тижнів треба вислати на це засідання представника, а на це потрібна грошова допомога. Та вони, оці завзяті молоді українці, певні, що батьки, стежками яких по Европі вони ходили, їх не залишать напризволяще.

ФЕДЕРАЛЬНА АВІЯЦІЙНА адміністрація відкриє в неділю, 2-го жовтня повітряну лінію над Північним пацифіком, якою летів зістрілений советськими джетами південнокорейський літак. Як відомо лінія була закрита для всіх літаків, особливо ліній азійських країн, зокрема Японії, Південної Кореї та інших після випадку 1-го вересня. Цією лінією користуються також американські пасажирські літаки такі, як Нортвестер, Панамерікен та інші.

В НАСТУПНУ СЕРЕДУ, 5-го жовтня, відбудуться піврічні наради найбільшої профспілки ЗСА Американської Федерації праці, Конґресу індустріяльних організацій (АФЛ-КІО) у Голливуді на Фльориді, на яких, як загально сподіваються, профспілка офіційно визнає Волтера Мондейла кандидатом на президента з Демократичної партії і закликатиме своїх членів підтримувати його кандидатуру у правиборах і на Конвенції Демократичної партії в 1984 році. Співробітники і прихильники Джана Ґленна, другого ефективного демократичного кандидата, не задоволені таким потягненням АФЛ-КІО, а політичні спостерігачі припускають, що з цього приводу профспілка матиме чимало клопотів.

МАРІЙКА КОБИЛЯНСЬКА АВДИКОВИЧ

відійшла від нас по важкій і довгій недузі 28 вересня 1983 р.

ПОХОРОН відбудеться в Гантері, Н. Й., в понеділок, 3-го жовтня 1983 р., о год. 10-ій ранку.

ПАНАХИДА в церкві св. Ів. Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж., у вівторок, 4-го жовтня 1983 р., о год. 7:30 веч.

РОДИНА

На 80-му році життя, після довгої і тяжкої недуги упокоїлась в Бозі

Паніматка

КАТЕРИНА КІНДЗЕРЯВА-ПАСТУХІВ
(з дому БУНЯК)

ПАНАХИДА в похоронному домі П. Яреми в Ню Йорку, в суботу, 1-го жовтня 1983 р., о год. 7-ій веч.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ у Свято-Троїцькому соборі при Брум вул. в Ню Йорку, в неділю, 2-го жовтня, о год. 6-ій веч. та в понеділок, 3-го жовтня 1983 р., о год. 10-ій ранку.

РОДИНА

У ДЕВ'ЯТНАДЦЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
моєї Незабутньої
ДРУЖИНИ, МАМИ І БАБЦІ

бл. п.

ГАЛИНИ ГУСАК

будуть відправлені
СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДОЮ
в церквах:
Царя Христа в Бостоні, Масс.;
Матері Неустаючої Помочі в Дірборн Гайтс, Миш.,
в неділю, 9-го жовтня 1983 р., о год. 8:30 ранку.

Про молитви за спокій її душі просить —

муж — **КОНРАД** з дітьми і внуками

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п.

Стефанії Гуцалюк

сестри мого покійного Мужа д-ра Семена Демидчука, складаю 25.00 долярів на поміч родинам наших дисидентів в Україні, а синові Любкові, його дружині Ренаті і синові Яремі пересилаю мої сердечні співчуття.

МАРІЯ ДЕМИДЧУК-ЧУЧМАН — вуянка

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
Дорогого
МУЖА І БАТЬКА

бл. п. д-ра

ОСИПА БОЙКА

буде відслужена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

в понеділок, 10 жовтня 1983 р., о год. 9-ій вранці в катедрі св. Йосафата в Торонто, Канада.

Про молитви за спокій душі Покійного просять:

дружина — **ГАЛИНА**
доньки —
ДАНА БОЙКО
І ТАНЯ МЕЛЬНИК з родиною

Враження з відзначення 110-річчя НТШ

У суботу, 17-го вересня, в залі Українського Народного Дому в Ірвінгтоні, Н.Дж., відбувся бенкет для відзначення 110-річчя Наукового Товариства ім. Шевченка.

Св'ященнослужителі українських парафій зробили честь своєю присутністю і наче б внесли дух соборности, якого нам так бракує, на це свято.

Проф. Михайло Цяпка, офіційно відкривши бенкет, попрохав д-ра Ярослава Падоха засвітити 11 свічок, кожна свічка знаменувала десять років, таким чином 110-річчя НТШ було урочисто відкрито.

Отець Михайло Кучмяк, ЧНІ, парох церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, молитвою благословив присутніх, і бенкет розпочався.

Надзвичайно тепло звучала промова професора д-ра Ярослава Падоха, нагадуючи присутнім, що НТШ є одною з найстарших українських наукових організацій, яка вже понад століття несе науку і знання українському народові.

Ще за царської Росії почалася боротьба українців за свою мову, за свою культуру. 100 років тому на вулицях Києва не чути було української мови, так само як і сьогодні, йдучи вулицями столиці України почуєте виключно російську мову. Тому для нас, українців, які живуть у вільному світі, є священним обов'язком підтримувати НТШ, яке несе полум'я світла і на нашу поневолену батьківщину. Наші брати на Україні, живучи в тюрмі народів, переслідувані за свою мову, релігію, з надією дивляться на нас, українців у вільному світі і тому свічечки, які ми засвітили на наших столиках, мені здалися символом світла для нашого поневоленого народу.

Д-р Ярослав Падох закликав українську громаду підтримувати не тільки НТШ, але й УВАН та УНІГУ.

Келихи вина, які ми піднесли за столиками, сказавши один одному теплі слова, побажання здоров'я і успіхів для НТШ дали відчуття дружньої атмосфери, яка панувала на залі.

Дарія Гординська-Каранович своєю музикою, яка не тільки казала нам щось для нашого слуху, але доходила до нашого серця, ще більше об'єднала всіх присутніх.

„Пісня Кобзаря", яку помистецьки виконав Роман Левицький, пригравочи на бандурі, пригадала мені творі Шевченка, в яких козаки-запорожці грають на бандурах.

Треба також сказати кілька слів про гарну декорацію на залі; гарно прикрашені столики, скрізь стояли квіти, що було заслугою Емілії Цяпки, Зеновії Воробець, Наталії Загайкевич й інших жінок, які присвятили свій час для прикраси залі. Особливу подяку належиться висловити Федорові Луцишинові за мистецьке виконання прикраси-емблеми на головній стіні. Запрошення були видрукувані на гарнім папері і прикрашені портретом Шевченка. Парох церкви св. Тройці в Ірвінгтоні о. Сергій Непріль поблагословив трапезу і всі приступили до обіду. Під час обіду люди розговорилися поміж собою, протяглися теплі щирі ниточки поміж серцями людей з різних угруповань. На залі панувала щира соборна атмосфера.

На прохання проф. М. Цяпки д-р Степан Ворох виголосив гарну промову і вміло керував бенкетом.

Приємно було зауважити жертвенність нашої громади, яка вносила пожертви в фонд НТШ. Д-р Ворох те й робив, що оголошував все нових і нових жертводавців.

Кінцеве слово виголосив проф. М. Цяпка, який подякував всім присутнім за участь, а також за жертвенність.

Бенкет, дякуючи його організаторам, пройшов на славу, і нехай вогники 110-річчя НТШ горять в наших серцях і освітлюють світлом науки і любови до України наші будні.

На закінчення бенкету виголосив чудову молитву пастор української євангельської церкви в Юніоні, Н. Дж., Андрій Давидюк, цим ще більше підкреслюючи соборну атмосферу, яка панувала на залі під час відзначення 110-річчя НТШ.

Ірена К.

Основуючі збори Товариства Українських Сеньйорів

Перші Загальні збори Українсько-Американського Товариства Сеньйорів у Філядельфії, що відбулися в суботу 17-го вересня ц.р., у приміщеннях Українського Освітньо-Культурного Центру, започаткували нову, велику і важливу ділянку у житті української громади Філядельфії й околиці.

Збори відкрив голова тимчасової управи Володимир Винницький. Після молитви, що її провів о. митрат Зенон Злочівський, парох церкви св. Архистратига Михаїла, голова В. Винницький і секретар тимчасової управи Володимир Козуб склали звіт із дотеперішньої діяльності управи, яка працювала у складі (подаємо прізвища без титулів): Володимир Винницький—голова, Анастазія Жилава—заступник, Володимир Кебуз—секретар і Володимир Романів—скарбник. У звітовому часі приєднано 600 членів і нові члени прибувають кожного дня.

Іншою справою, яка вимагала багато труду були старання у філядельфійському Департаменті для справ старіння про приділ для українських сеньйорів належних фінансових фондів. На допомогу старшим віком громадянам держава, стейт і місто призначають поважні фонди. На біжучий рік на цю ціль призначено у Філядельфії 27 мільйонів долярів. Тимчасова управа зробила різні заходи, щоб одержати якусь частину тієї суми для українських сеньйорів що вимагало, наприклад, виповнення 40-сторінкової пропозиції. У цих заходах була дуже допоміжною також відома філядельфійська активістка молодшого покоління Орися Гевко.

Христя Черник, яка разом із Марійкою Татуньчак веде при УОКЦентрі Бюро Суспільної Опіки, є у контакті з організацією Американських Ветеранів В'єтнаму, яка тепер проводить у цілій країні розподіл масла і сира для потребуючих осіб, і якась кількість цих продуктів мала б бути незадовго приділена українським сеньйорам.

У звітовому часі управа виготовила проєкт статуту товариства, який є базований на статуті загальноамериканського товариства старших віком осіб.

Після звітів і після короткої дискусії голова тимчасової управи прочитав проєкт статуту, що був одноголосно прийнятий 127 членами товариства, які взяли участь у зборах.

Після цього голова номінаційної комісії Ярослав Цюк запропонував листу кандидатів нової управи товариства у такому складі: голова—В. Винницький, заступник голови—А. Жилава, кореспонденційний секретар- Стефанія Катамай, протоколярний секретар—В. Кебуз, скарбник—В. Романів. Вільні члени управи (які не будуть такими дуже „вільними", бо голова товариства має уже для них багато завдань, кожний із вільних членів буде очолювати якусь комісію т-ва тощо)—Мирон Харина, Галина Філінська, Евстахій Филипович, Петро Клюк і Анна Яремко; Контрольна комісія: Мирослав Субтельний, Василь Кострубяк і Богдан Геврик.

Збори вибрали запропоновану Управу Товариства одноголосно.

Нововибраний голова представив плян праці товариства на майбутнє, у якому передбачено дальші старання роздобути для товариства сеньйорів приділ державних, стейтових і міських фондів й іншої допомоги, а також п'ять імпрез для членів товариства, обіди чи вечері з відповідними програмами, такі, наприклад, як різдвяна зустріч, новорічна зустріч і т.п., та інші розваги, як, наприклад, прогулянки автобусами тощо.

Після цього голова Товариства попросив до слова Христю Черник, яка, як вже було згадано, веде бюро Суспільної Опіки, спільне для УОКЦентру і для Товариства сеньйорів. Х. Черник звернула увагу на те, що незалежно від того, скільки допомоги наша суспільна опіка одержить від Департаменту для справ старіння чи інших агенцій, які не дуже сприяють українцям, ми самі повинні допомагати один одному, допомагати потребуючим.

Від УОКЦентру привітав збори сеньйорів, у заступстві голови Центру д-ра Черника, член екзекутиви Центру д-р Ярослав Яримович. Він заявив, що УОКЦентр зробить усе, що у його спроможності, щоб допомогти добрій справі організації і допомоги нашому товариству громадян-сеньйорів.

Тут ще слід додати, що збори ухвалили, на внесок голови товариства, вписове у сумі 1-го доляра і членську річну вкладку у сумі 2-ох долярів. Із залі були внески ухвалити вищу річну вкладку, але голова Товариства зайняв становище, що між українськими сеньйорами є і справді незаможні громадяни і вкладка повинна бути низька.

Після зборів присутні ще довго гуторили при каві та солодкому, що їх приготовили активістки Товариства під проводом містоголови Анастазії Жилавої.

Добра сильна основа, що її для заснування філядельфійського Українсько-Американського Товариства Громадян-Сеньйорів дав Український Освітньо-Культурний Центр і вибір енергійної, ділової і компетентної управи під проводом В. Винницького, дають надію, що УАТГ-Сеньйорів переборе всі початкові труднощі і стане великою, важливою і дуже потрібною інституцією нашої спільноти.

Я. Т.

Кредитівка „Самопоміч" у Філядельфії закінчує будову дому

Новий дім Кредитівки „Самопоміч" в Філядельфії.

Однією із основних проблем усіх засновуваних у 1950-их роках товариств й організацій, в тому й кредитівок, був брак відповідних приміщень й устаткувань. Існуючі клюби й народні доми, які хоч і давали їм початковий гостинний притулок, не розпоряджали відповідною кількістю кімнат і устаткувань, які сприяли б нормальній праці й розвиткові нових установ. Найбільше відчували це фінансові інституції, кредитівки, бо через брак основних інсталяцій, які гарантували б безпеку ощадностей-вкладів, акція приєднування нових членів натрапляла на певні труднощі. Коли все ж таки наші люди в основному не йшли до американських банків, і кредитівки втрималися і росли, то цей ріст можна б пояснювати радше незнанням мови країни поселення, а також, й передусім, вірности ще незабутого клича українського кооперативного руху „свій до свого".

Подібні початкові проблеми мала також і наша Кредитівка. Заснована в червні 1952 року примістилася спільно із Товариством „Самопоміч" на партері Дому Українського Клюбу при Френклін вул., в осередку найбільшого в тому часі скупчення нових поселенців. Тут перебула вона аж до 1964 року, коли при стані 2,000 членів і півтора мільйона білянсової суми — перенеслася до власного дому при 4814 Н. Брод вул. в дільниці Логан, до якої, як до одної з кращих дільниць міста, почали переселюватися українські родини з околиць вулиць Френклін, 24-ої й інших. Незабаром дільниця Логан стала не тільки найбільшим українським осередком поселення, але також і культурним та господарсько-торговельним центром. Приміщення у новому будинку відповідало простором, влаштуванням та інсталяцією засобів безпеки нормальній банковій праці й задовольняло потреби та вигоди членів. Кредитівка не тільки помітно зростала, але вкоротці почала конкурувати з місцевими фінансовими інституціями виплатою вищих дивіденд від ощадностей і низьковідсотковими позичками.

За 17 років праці на новому місці Кредитівка осягнула 18 мільйонів майна, але рівночасно з тим почала відчуватися потреба більшого приміщення. На поширення не було можливости, та й обличчя околиці дуже змінилося на гірше. Багато родин почало переноситися в інші дільниці. Із-за повсталих змін Кредитівка продали будинок, перенеслася до винайманого дому, два бльоки далі на північ, а рівночасно закупила площу, де й закінчує будову централі в північносхідній частині міста, приблизно в центрі нового переселення українських родин (1729 Коттман вул.). Дотеперішнє приміщення служитиме філією для обслуги тих наших членів, які залишилися на своїх місцях.

Новий дім, проєкту архітекта Зенона Мазуркевича, своєю цікавою конструкцією і спеціяльною солярною системою огрівання збуджує помітне зацікавлення околиці. Помічається часті фотографування, особисті оглядини, запити відносно членства й т.п.

Будинок не тільки модерний своїм виглядом, але й влаштуванням. На партері просторе місце для обслуги членів, канцелярії, залізнобетоновий, вогнегривалий „бункер" для переховування грошей і важливих документів. Повністю викінчений нижній партер, призначений у майбутньому для „safety boxes", а зараз може бути вживаний для товарисько-розривкових зустрічів членів. На першому поверсі є заля на 150 сидячих місць, заля засідань, кухня, лазнички, кімната для господаря дому. „Drive-in" віконце, влаштування для вечірніх депозитів і паркова площа для 17-ти автомобілів доповнюють повний образ нового дому Кредитівки. Очевидно, всього не можна описати, а тим більше не можна передати вражінь, тому радимо потрудитися особисто на посвячення дому, а опісля на банкет для зустрічі з приятелями й знайомими в неділю, 16-го жовтня ц.р.

І. К-ий

У Торонто посвятили домівку СФУЖО

У Торонто відбулася радісна сфужівська подія: 10-го вересня ц. р. о год. 3-ій по обіді Владика Ізидор і о. митрат Іван Сиротинський посвятили нову канцелярію СФУЖО, яка міститься у будинку, при 280 Бетерс вул. Нову—бо екзекутива Світової Федерації Українських Жіночих Організацій перейшла з Філядельфії до Торонто перший раз за своє 35-літнє існування. І не дуже нова, бо в ній вже наші пані зустрічаються, працюють, плянують майже повний рік, від листопада 1982-го року, коли був Конгрес і перевибори управи СФУЖО. Після святочного присвячення, на яке зібралося понад 150 осіб, не зважаючи на гарячу погоду, всі зійшли до залі церкви Успення Пресвятої Богородиці. Тут господарі урочисти—жіночі організації, члени СФУЖО, радо всіх привітали на прийнятті. Приємно було побачити знайомих при столиках, прикритих білими скатертями та прикрашених померанчевою горобиною.

Софія Проців, голова Централі Організації Українок Канади, відкрила вечір, привітавши присутніх, та попросила Ірину Вжесневську, голову фінансової комісії, вручити корсажі новій голові СФУЖО д-р М. Квітковській та почесній голові СФУЖО Стефанії Савчук. Тоді попросила до слова голову Виховної комісії Оксану Бризгун-Соколик, щоб вона представила д-р Марію Квітковську.

О. Соколик в короткому слові тепло змалювала „скромну делікатну буковинку" з великим досвідом у громадській праці (24 роки голова Головної Управи Українського Золотого Хреста) і 30-літнім досвідом професійної праці з людьми та їхніми проблемами. Д-р М. Квітковська є фаховим працівником суспільної служби, спеціялізувалася у клінічній ділянці, була радником у подружних проблемах, була інструктором суспільної праці при Вейнському університеті. Знання сімох мов ще в Европі, з новими додатками в Америці—уможливлювало їй краще виконувати свою працю. Д-р М. Квітковська—член багатьох професійних товариств, українських і американських, а в СФУЖО працювала вже віддавна у суспільній референтурі.

Вставанням з місць всі щиро привітали нову голову СФУЖО, а вона також сказала кілька слів про завдання СФУЖО, про те, що найкращі осяги здобудемо спільною працею, згодою та взаємним вирозумінням. Представила членів Екзекутиви та Управи СФУЖО і додала, що майже цілий рік з ними дуже приємно співпрацювалося.

Владика Ізидор побажав успіхів у дальшій праці і висловив свій подив жіночим організаціям, які вміють робити багато корисного для української справи. С. Проців ще прочитала несподівані фінансові дари на працю СФУЖО, які на місці, без всякого заклику, вплинули до каси Федерації.

Тоді Владика поблагословив по-мистецьки уложену перекуску, і всі присутні ще довго гуторили при каві, канапках та печиві.

Мирослава Загребельна, голова Ліги Українських Католицьких Жінок Східньої Епархії подякувала всім за участь та закрила вечір.

Ця перша зустріч голови СФУЖО з громадою Торонто залишила миле враження, і вся громада сердечно бажає новій Екзекутиві та Управі СФУЖО успішного ведення праці для добра нас усіх.

Оксана Бризгун-Соколик

Зустріч...

(Закінчення зі стор. 2)

ровся до останку життя за щастя своєї Херсонщини.

Хотілося б, щоб книжка була втричі більша. (Вона має 120 сторінок). Її читається з цікавістю, місцями із захопленням.

Книжку видала Фундація ім. Лариси і Уляни Целевич-Стецюк. Упорядник Оксана Керч вклала чимало труду, хисту й любови для цієї вартісної праці.

Адреса для замовлень: Mrs. Maria Wasylyk, 136 Second Ave., New York, N. Y. 10003; ціна 6 дол. — пошта 1 дол.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СТЕПАН ПОЛУЛІХ, член УНС Відд. 454-го ім. Т.Чупрники в Ст. Катерінс, Онт., помер 28-го травня 1983 року на 60-му році життя. Нар. 1923 року в Вощанці, Україна. Членом УНС став в 1961 році. Залишив у смутку братів Романа і Івана в Канаді та дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 31-го травня 1983 року на цвинтарі Мавнт Осборн, Бімсвіл, Онт. Канада.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Бережук, секр.